

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 201.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365701360/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

store Hotel paa Grevepladsen og lod sig kalde *Signor Forestiere* (den Fremmede eller Gæsten), samt at han for Øieblikket laae i en færlig Sygdom, stod snart, som en curieus Nyhed, i alle Dagblade. Der blev nu daglig spurgt til hans Befindende af de Mange, som havde faact Deeltagelse og Agtelse for ham. Ingen blev modtaget; men han lod dem ved Tjeneren give den Meddelelse om hans Tilstand, som Lægen afgav, og lod dem altid hjertelig takke for deres Deeltagelse.

En Dag bragte den gamle Tjener et Visitkort, hvorpaa der stod *«Le vicomte de Frimon avec sa fille»*. Han studsede og hans Kinder brændte i Feberhede; men han taug. Tjeneren havde givet den aldrende Herre og den unge Dame samme Besked og Taksigelse som alle Andre. Næste Dag blev den samme Visit gjentaget med indstændigt Ønske om en kort Samtale med *Signor Forestiere*; men Tjeneren havde som sædvanlig i de høiligste Udtryk takket for Deeltagelsen, men beklaget, at hans Herre allermindst nu kunde see Nogen hos sig. Hans Sygdom havde forværret sig, og Tjeneren kunde ikke selv den Dag faae ham i Tale. Den tredie Dag var hans Tilstand endnu betænkeligere, men han var ved fuld Bevidsthed og spurgte, om der siden havde været nogen Bud fra *Vicomte Frimon*. Tjeneren afgav to Visitkort med samme Paaskrift som det første; af disse var det ene nylig personlig afgivet af den samme aldrende Herre. Den unge Dame, han havde under Armen, havde især vist megen Urolighed, og de havde gjentaget deres indstændige Ønske om et Øiebliks Samtale, under hvilke-somhelst Betingelser med Hensyn paa *Signor Forestieres Incognito*. De vilde begge komme igjen om en Time og høre Besked.

«Vell!» sagde *Catilichno* med svag Stemme – som en Time vil jeg modtage dem og tale med dem gennem Forhænget! Bed *Dr. Pietro* føre dem herind! sørg for, at hverken Lægen eller nogen Anden forstyrrer os!»

En Time derefter førte den bekymrede Hovmester første Gang under den hele Reise to Fremmede ind til sin unge Ven og undrede sig over denne Afvigelse fra hans sædvanlige Adfærd.

«Han er meget syg, min Herre!» – sagde han i Forsalen til den gamle *Vicomte* – jeg frygter, det vil angribe ham at tale med Nogen; men han har bestemt ønsket det; han maa føies i Alt, siger Lægen. – Det er mig intet godt Omen.»

«Han er dog ikke opgivet?» – udbrød den unge Dame heftig.

Inden *Dr. Carbone* kunde svare, traadte de over Dørtrinnet til det

store Sygeværelse, der ved en Pult, et Skriverbord og en Mængde Bøger saac ud, som det tidligere havde været en Lærds Arbejdsstue. Baa'de Pult og Bord vare saa lave, at Pulten maatte antages at have staaet ovenpaa Bordet, for at begge kunde bruges af en siddende Person. Der stod kun to almindelige Stole og en udstoppet Skammel i Værelset. Et stort Forhæng skjulte den dybere Deel af Værelset ligesom Vinduene. *Dr. Pietro* nærmede sig Forhængen, nævnede de Indtrædendes Navne og drog begge Stolene nærmere hen til Træppet, dog halvt vendte mod Lysningen fra Vinduene. Et svagt udtalt »Velkommen!» med en særdeles smuk, blød Stemme høretes bag Træppet.

»Ja! det er han! – det er hans Stemme!» – udbrød den unge Pige med dæmpet Røst, og Faderen begyndte med en Undskyldning for deres Besøg, som han var bange var til Besvær; men han og hans Datter maatte med egne Øren forvisse sig om, hvorledes deres ubekendte Ven befandt sig. Han var overbevist om, at *Signor Forestière* hverken vilde ansee det for Nysgjerrighed eller Paatængsel, at de saa indstændigt havde udbedet sig en kort Samtale med ham. Det var en roen *aandelig* Interesse – forsikkrede den gamle Herre med Eftertryk – der havde draget saavel ham som hans Datter til denne Bølg. *Signor Forestière* var paa Redoatene bleven dem begge en inderlig kjær Ven. Selv om de aldrig skulde see hans Ansigt i Verden, maatte de dog høre hans Stemme endnu engang, inden de næste Dag forlode Europa for bestandig. – Det var dem en Hjertetrang at vide ham overbevist om deres Høiagtelse og Hengivenhed.

»Ja, kjære *Signor Forestière*,» – udbrød nu den unge Pige – »hvad min Fader siger, er hvad jeg nødvendig maatte have sagt Dem, og min Utaalmodighed er Skyld i, at vi saaledes forstyrre Dem. Jeg kunde hverken have levet eller døet rolig, hvis jeg ikke endnu engang kom til at tale med Dem. Jeg er et forkjælet Barn, som De nok har mærket – min kjærlige Fader har altid føiet mig i Alt, og hvor strengt han end holder paa det selskabelige Livs Skikke og hvad der kaldes Conveniens i den store Verden, har han dog ikke kunnet negte mig at føre mig herhen – og han har selv villet sige Dem, hvad der laae mig paa Hjertet. Lad mig tilføie, hvad han endnu ikke veed, men hvad jeg føler Trang til at udtale for Dem af min inderste Sjæl!» – vedblev hun med stigende Heflighed – »De er det første og eneste Menneske, som har forstaaet mig ganske. De har uforbeholdent aabnet mig et Indblik i en skøn og ædel Sjæl, der samstemmer med mig i